

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν

Ετησίᾳ . . . 50. 10.—

Ἑξάμηνος . . . 5, 50

Τρίμηνος . . . 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικὸν

Ετησίᾳ . . . 70. 20.—

Ἑξάμηνος . . . 6, 50

Τρίμηνος . . . 3, 50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθῆναις, 7 Ἀπριλίου 1918

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 19

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ἔτσι ὁ Ἀύρτων δέχθηκε καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ. Τὸ σχέδιόν του ἦταν τολμηρὸν· μπορούσε ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ, χάρις στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας. Κι' ἅμα ἔφθανε μιὰ φορὰ ὡς τὸ πλοῖον, ὁ Ἀύρτων θὰ μπορούσε νὰ σκαρφαλώσῃ ἀπάνω κρυφά, νὰ ἰδῇ πόσοι πειραταὶ ἦταν μέσα καὶ ἴσως νὰ προλάβῃ τοὺς μικροὺς τοὺς σκοπούς.

Γδύθηκε καὶ ἄλειψε ὅλο του τὸ σῶμα μὲ λίπος, γιὰ ν' ἀντέχῃ περισσότερο στὴ θερμότητα τῆς θάλασσας, ποὺ ἦταν ἀκόμα ψυχρή, καὶ ὅπου μπορούσε ν' ἀναγκασθῇ νὰ μείνῃ ὥρες πολλές. Ἐπειτα κατέβηκε μὲ τοὺς συντρόφους του στ' ἀκρογιάλι.

Ὁ Νάβ καὶ ὁ Πέγκροφ ἐπῆγαν καὶ ἔφεραν ἀπὸ τὴν ὄχθη τῆς Εὐχαριστίας τὴν πιρόγα. Οἱ ἀπόικοι ἐσφίζαν τὸ χέρι τοῦ Ἀύρτων καὶ τοῦ εὐχρίθηκαν καλὴ ἐπιτυχία. Καὶ τότε μπῆκε στὴν πιρόγα μὲ τὸ ναῦτη.

Ἡ ὥρα ἦταν δεκάμισι, ὅταν γάθθηκαν καὶ οἱ δύο στὸ σκοτάδι. Οἱ ἄλλοι ἐπῆγαν νὰ τοὺς περιμένουν στὰ Καμίνια.

Ἡ πιρόγα πέρασε τὸ κανάλι καὶ ἔφθασε στὴν ἀντιθέτη ἀκτὴ τοῦ μικροῦ νησιού. Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ ἔγινε μὲ μεγάλη προφύλαξι, γιὰτὶ μπορεῖ ν' ἄρχαν βρῆ μερικοὶ πειραταὶ καὶ νὰ τριγυρίζαν ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἀλλὰ σὲ λίγο βεβαιώθηκαν ὅτι τὸ νησί ἦταν ἔρημο. Ὁ

Ἀύρτων, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Πέγκροφ, τὸ πέρασε μὲ βῆμα ταχύ. Ἐπειτα ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ ἀθόρυβα ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ πρὸς τὸ πλοῖον, ποὺ εἶχε ἀναψῇ πρὸ ὀλίγου μερικὰ φῶτα καὶ ἔτσι φαίνονταν ἡ θέσις του καλὰ.

Ὁ Πέγκροφ χώθηκε σὲ μιὰ γούβα τῆς ἀκρογιάλιος καὶ περιμένε τὸν γυρισμὸ τοῦ συντρόφου του.

Ὁ Ἀύρτων ὡς τόσο κολυμποῦσε γερὰ καὶ ἀθόρυβα. Μόλις τὸ κεφάλι του ἐβγαίνει ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τὰ μάτια του ἦταν καρφωμένα στὸ μαῦρον ὄγκο τοῦ καραβιοῦ, ποὺ τὰ φῶτά του καθρεφτίζονταν στὴ θάλασσα. Τὸ καθήκόν του μόνο συλλογίζονταν καὶ ἀψήφουσε τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχε, ὅχι μόνο ὅταν θάθανεν στὸ βρίκι, ἀλλὰ καὶ τώρα ποὺ ἔσχιζε καίνα τὰ νερά, ὅπου οἱ καρχαρίες δὲν ἦταν σπάνιοι. Τὸ ρεῦμα τὸν βοήθουσε καὶ γρήγορα μάκραινε ἀπ' τὴν ἀκτὴ.

Ἦστερ' ἀπὸ μισῆς ὥρας κολύμπι, ὁ Ἀύρτων, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ κανεὶς, ἔφθασε στὸ πλοῖον καὶ πιάσθηκε μὲ τὸ ἓνα χέρι ἀπὸ μιὰν ἀλυσίδα τῆς πλώρας. Πῆρε τὴν ἀναπνοή του καὶ ἀπὸ κεῖ σκαρφάλωσε ὡς τῇ βασι τοῦ τσιμπουκιού. Ἐκεῖ στὴν ἄκρῃ, ἀπλωμένα, στεγνῶναν μερικά πανταλόνια ναυτῶν. Ἐπειδὴ ὁ Ἀύρτων ἦταν ὀλόγυμνος, ἐφόρεσε ἓνα καὶ ἔπειτα στάθηκε νάκούσῃ(*).

Δὲν κοιμῶνταν ἀκόμα στὸ βρίκι. Ἀπεναντίας μιλοῦσαν, ξεφώνιζαν, τραγουδοῦσαν, γελούσαν. Καὶ νὰ τὰ λόγια ποὺ ἀκούσε πρῶτα-πρῶτα ὁ Ἀύρτων:

— Τεφαρί: τὸ βρίκι μας!

— Ἀ, τρέχει καλὰ ὁ Γοργὸς! Τοῦ ταιριάζει τὸ νόμα του.

— Ὅλα τὰ καταδρομικά τοῦ Νόρφολκ νὰ τὸν κυνηγοῦσαν, θὰ τοὺς ἔφαιγε!

— Ζήτω ὁ καπετάνιος μας!

— Ζήτω ὁ Μπόμπ Χάρδου!

Γιὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς τί ἀισθανόταν ὁ Ἀύρτων, ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἀρκεῖ

«Ἀμέσως, ἓνας δυνατώτερος κρότος...»

(*) Ἰδεῖσθαι προηγουμ. φύλ. λου, σελ. 141.

να μάθω, ότι αυτός ο Χάρβεϊ ήταν ένας από τους συμμορφωτές της Αυστραλίας, τους παληούς του συντρόφους, το λημέρι του θαλασσινού, που είχε διαδεχθεί τον Αύρτων στην αρχή. Οι κακούργοι είχαν κυριεύσει στα νερά της νήσου Νόρφολκ το βράκι εκείνο, φορτωμένο όπλα, πολεμοφόδια και διάφορα εργαλεία, προωρισμένα για μία από τις νήσους Σάντουιτς. Έτσι οι εξόριστοι, οι κατάδικοι, έγιναν πειραταί. Και τώρα έπιαναν όσα πλοία άπαιτούσαν στον Ειρηνικό, έσφαζαν τα πληρώματα και λεηλατούσαν τα φορτία, άγριώτερα και από τους Μαλαίους.

Οι κακούργοι μιλούσαν δυνατά, διηγούνταν τανδραγαθήματά τους, πίνοντας γερά και να τι μπόρεσε να καταλάβει ο Αύρτων.

Το πλήρωμα του Γοργόβ ήταν όλο από Άγγλους καταδίκους, που είχαν δραπέτευση από το Νόρφολκ. Το νησί αυτό βρίσκεται στάντολικά της Αυστραλίας, έχει περίμετρο μόνον έξη λευγών, έχει ένα βουνό, τον Πίττ, ψηλό χίλια διακόσια πόδια, έχει Άγγλο διοικητή, φρουρά από πεντακόσιους στρατιώτες και ως εκατόν πενήντα υπαλλήλους. Γιατί στο Νόρφολκ εξορίζεται η Άγγλία τους πιο έπιφοβους καταδίκους της. Είναι καμιά πεντακοσριά, ζουν σε σιδερένια πειθαρχία κι οι άνυπότακτοι υποβάλλονται στην σκληρότερη τιμωρία. Δύσκολα θα μπορούσε να φαντασθεί κανείς χειρότερη κοινωνία κακούργων. Κάποτε—άν και πολύ σπάνια,—μ' όλη την αυστηρή έπαγρύπνηση των φυλάκων τους, μερικοί κατορθώνουν και δραπέτευουν, με πλοία που τους πέφτουν άξαφν' άπάνω και τάρπαζουν, τα κυριεύουν.

Αυτό είχε κάνει ο Μπόμπ Χάρβεϊ με τους συντρόφους του· αυτό ήθελε να κάνει άλλοτε κι' ο Αύρτων...

Ο Μπόμπ Χάρβεϊ είχε άρπάξει τον Γοργόβ, άγκυροβολημένο μπροστά στο Νόρφολκ. Το πλήρωμά του θανατώθηκε από τους κακούργους κι' ένα χρόνο τώρα, το έμπορικό βράκι, που έγεινε πειρατικό, ήταν ο φόβος κι' ο τρόμος του Ειρηνικού.

Η συνουσία στο κατάστρωμα εξακολουθούσε.

Έτσι ο Αύρτων έμαθε άκόμα, ότι η τύχη μόνον ώδήγησε τον Γοργόβ στη Λίμνη. Ο Μπόμπ Χάρβεϊ δεν είχε πατήσει ποτέ στο νησί των άποίκων, αλλά, καθώς είχε υποθέσει κι' ο Κύριος Μίθ, βλέποντας στο δρόμο του μίαν άγνωστη γη, που κανένας χάρτης δεν την έσημείωνε, άποράσισε να την έπισκεφθεί και, άν του άρεσε, να την κάνει όρμητήριό. Η μαύρη λοιπόν σημαία κι' η κανονία δεν είχε καμμία σημασία. Άπλη φαντασία των κακούργων, που, χωρίς φόβο στην έρημιά, θέλησαν να κάμουν, για γούστο, όπως κάνουν τα πολεμικά πλοία την στιγμή που μπαίνουν 'ς ένα λιμένα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Αγαπητοί μου,
ΣΤΟΝ κατάλογο των παρασημοφορηθέντων με την εύκαιρία της Εθνικής Έορτης, βρίσκεται κάπου και τ'ονόμα μου. Δεν μπορώ να 'πώ πως δεν χάρηκα που τό εδω άξαφνα. Όταν σου δίνουν κάτι τι χωρίς να το γυρέψης, χωρίς να το περιμένης, πάντα έχει την αξία του και πάντα πρέπει να πής ευχαριστώ... Όμολογώ όμως, ότι πολύ μεγαλύτερη χαρά μου προξένησαν τα συγχαρητήριά σας. Πόσα έλαβα από την ημέρα εκείνη, και με πόσο θερμά, εγκάρδια λόγια! Κάποιος από σας μου γράφει, ότι το δικαιότερο παράσημο, άπ' όλα που δόθηκαν σε λογίους, είναι το δικό μου. Άς είναι· έχω πάλι θάλεγα,—μεταξύ μας,—ότι το δικαιότερο παράσημο είναι εκείνο που δόθηκε 'ς ένα μετρούφρονα ζακυνθινό λόγο, τον κ. Λεωνίδα Ζώη, ιστοριοδίφη, διευθυντή του περιοδικού «Αί Μούσαι» και του 'Αρχαιοφυλακείου Ζακύνθου. Έμείς οι άλλοι, που ζούμε στην πρωτεύουσα, κάνουμε και θόρυβο. Ο Ζώης όμως, στην έπαρχία του, άδόρυβα, σεμνά, δεν κάνει παρά έργασία. Και τί έργασία! Το «Φιλολογικόν και 'Ιστορικόν Λεξικόν Ζακύνθου», είναι αληθινό μνημείο. Και έχω 'απ' αυτό, ο Ζώης, τριάντα τώρα χρόνια που εργάζεται, έχει δημοσίευση τόσες σπουδαίες ιστορικές μονογραφίες, ώστε μόνο το εύρητόριό τους, που άναγκάστηκε να τυπώσει για την εύκολία των άλλων ιστορικών, που θέλουν να της συμβουλευούνται κάθε τόσο, αποτελεί όλόκληρο βιβλίο. Μά το λιγότερο που μπορούσε να ταμαίρη τέτοια έργασία, ήταν ένα παράσημο!

Γι' αυτό το θεωρώ το δικαιότερο άπ' όλα—χωρίς έννοιεται, να θεωρώ άδικο κανένα από τάλλα, όσα δόθηκαν σε λογίους. Άπεναντίας, είμαι καταχαρούμενος κι' ένθουσιασμένος που βλέπω τη Φιλολογία μας να κινη έπιτέλους και της Πολιτείας την προσοχή. Γιατί μόνο έδω, στην Ελλάδα, δεν άναγνωρίζουνται η φιλολογικές 'επιτηρείες' και τα παράσημα δεν δίνονται παρά μόνο σε στρατιωτικούς ή πολιτικούς αξιωματούχους. Το πολύ-πολύ και σε κανένα πλούσιο μακαίρη, άν έπρόσφερε ποτέ για το Στόλο μερικές χιλιάδες... Όπως σας είπε προχθές κι' η «Διάπλασις», είναι η πρώτη φορά που παρασημοφορούνται κι' Έλληνες άποκλειστικά λογοτέχνες,—ποιηταί, διηγηματογράφοι, θεατρικοί συγγραφείς,—όπως είναι δυό-τρείς του μακρού κατάλόγου. Είναι αλήθεια, ότι πολλοί λογίσι είχαν πάρη κι' άπό προηγήτερα, άπό χρόνια, παράσημα. Όχι όμως για τα φιλολογικά τους έργα. Παραδείγματος χάρι, ο Άγγελος Βλάχος ήταν παρασημοφορημένος άν ύπουργός της Παιδείας. Ο Κωστής Παλαμάς άν γραμματέας του Πανεπιστημίου. Ο Δροσίνης άν τμηματάρχης του ύπουργείου της Παιδείας. Ο Παύλος Νιρβάνας, ο Μπάμπης Άννινος, ο Καραβίτσας, ο θεατρικός συγγραφέας Χόρν, ο διηγηματογράφος Άγγελος Τανάγρας κλπ. άν άξιωματικοί ή άνώτεροι υπάλληλοι.

Μόνον μία φορά, έξαιρετικά, κατά λάθος θάλεγε κανείς, ο Τρικούπης έδωσε ένα σταυρό και σε άνδρωπο που δεν ήταν παρά μόνο ποιητής: στο Γεώργιο Σουρλή, Γι' αυτό λέμε, ότι είναι η πρώτη φορά που άναγνωρίζονται, άνταμείβονται και φιλολογικές προς την Πατρίδα 'επιτηρείες'.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

αίες». Γιατί, όταν βλέπης κανείς στον κατάλογο και δυό-τρία ονόματα, σαν το Λάσκαρη, σαν τον Μαλακάση, σαν το δικό μου, άνδρωπων δηλαδή που δεν είναι παρά μονάχα λογοτέχνες, μπορεί να υπερήνη ότι κι' οι άλλοι,—Κουρτίδης, Χατζόπουλος, Τσοκόπουλος, Ποριώτης, Ζώης, κλπ.—σά λογίσι κι' όχι σαν υπάλληλοι του Κράτους πήραν το παράσημο, κι' ότι σά λογίσι κι' όχι σαν υπάλληλοι ή σαν άξιωματικοί, προβιβάστηκαν τώρα σε άνώτερο όί άπό πρώτα παρασημοφορημένοι Σουρής, Δροσίνης, Άννινος κλπ. Έπειτα, έντός από τους λογίους, πήραν παράσημα και καλλιτέχνες, ζωγράφοι, γλύπται, μουσικοί, καθώς κι' ένας μεγάλος άπομάχος ήθοποιός, ο Διούσιος Τεβουλάρης. Το Κράτος, ή Πολιτεία, άναγνωρίζει τώρα και Φιλολογία και Τέχνη.

Κι' αυτό το εύχάριστο, που άναβάζει το Κράτος μας στην περιουσία των πολιτισμένων, σημειώθηκε άπό τον καιρό που πρωτοήλθε ο Βενιζέλος. Γιατί άπό τότε πρώτο χρόνο άκόμα—το 1911 άν δεν σφάλω,—ή Κυβέρνησις Βενιζέλου σκέφθηκε να παρασημοφορήσει λογίους και καλλιτέχνες, και μόνο άπό κάποια παρεξήγησις ο βασιλεύς Γεώργιος δεν θέλησε τότε να υπογράψη το Διάταγμα. Άργότερα, άπό την Κυβέρνησι Βενιζέλου πάλι, ίδρύθηκε το «Βασιλικόν Μετάλλιον», που άνομιόσθηκε κοτόπιν «Εθνικόν Άριστέιον των Γραμμάτων και των Τεχνών». Κι' αυτό έγινε έν άνώτερο παράσημο, μία λογοτέχνης, ζωγράφος, γλύπτης και μουσικός, με χρηματική άμοιβή, με πολλά άλλα προνόμια και με τον άνώτερο σκοπό να προκύψη αυτόματα μιά 'Ελληνική Άκαδημία. Το 'Εθνικόν Άριστέιον της Φιλολογίας, έτήσιον, βραβεύει το καλλίτερο φιλολογικό βιβλίο του χρόνου,—ποίημα, διήγημα ή θεατρικό έργο,—λαμβάνεται όμως ύπ' όψει και η προηγουμένη έργασία του υποψηφίου. Φέτος π: χ: βραβεύθηκε ο Πολέμης για τα «Σπασμένα Μάρμαρα» και για όλα τα ώραια ποιήματα που έγραψε στη ζωή του. Πέρου ο Δροσίνης για τα θανμάσια «Φωτέρη Σκοτία» και καθεξής. Ός τώρα, το έχουν πάρη έπτά λογίσι, οι πρεσβύτεροι κι' οι διαπρεπέστεροι. Κι' αυτοί μιά μέρα θα είναι οι πρόδοι μας Άκαδημαίκοι...

Σας άσπάζομαι
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

—Γιά που, βλάμη; —Πάω... να κλέψω!
—Τί μου λές! Ναν το πιστέψω, Τόσο έσύ θερίο, πως κλέβεις Δίχως διόλου... να παλέβης!
—Και σαν τί έσείς τρώτε τάχα;
—Τά... πετούμενα μονάχα!...
—Μά, θαρρώ, και για σταφύλια Κάποτ' έλκυφες... τα χείλια!

ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ ΓΑΪΔΑΡΟΣ

—Μέσ' στού Άπριλί τ'ά λουλούδια, Τού Μαγίου τις χλωροαίες, Στιών πουλιών τα τραγούδια, Καί τού κήπου τις δροσίδες, Τί έσύ θέλεις, γαϊδαρέ μου, Νά γκαρίζεις γύρωθέ μου;
—Όπως έξέρει τον καθένα, Λέω, νάφήσης να λαλή;
Της γαϊδαράς είμαι γέννα, Δεν έπλάστηκα πουλί.
Και άν γκαρίζω και άν φωνάζω, Τους... γαϊδαρούς δεν πειράζω!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' ΝΕΥΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Αυτό ήθελε κι' ο πονηρός Βλάσκος κι' έπείρμενε πιά την εύκαιρία για να βάλη το σχέδιό του 'ς ένέργεια.

Την προηγούμενη νύκτα, ένα τραίνο είχε φύγη άπό το Πάω, με τον λήσταρχο μέσα και τη συμμορία του, που τους έστειλαν στο Βορδιό. Μεταξύ του πρώτου και του δεύτερου σταθμού, μετά το Πάω, ο Βλάσκος, που είχε κατορθώσει,—κανείς δεν ξέρει πως,—νάπαλλ'αχθή άπό της χειροπέδες του, άνοιξε την πόρτα του βαγονιού και πήδησε το λιμνιστό στο δρόμο. Οι χωροφύλακες δεν έτόλμησαν να πηδήσουν κατόπι του· και το μόνο που μπόρεσαν να κάμουν, ήταν να έμποδίσουν τον Βλάση Φωσέτο, που με τον ίδιο τρόπο έτοιμάζετο κι' αυτός νάκολούθησιν τον άρχηγό του.

Το τραίνο, έννοείται, σταμάτησε. Άλλ' ός που να δοθί το σύνθημα, είχε περάσει αρκετή ώρα. Οι χωροφύλακες, ταπεινόμενοι, κατέβηκαν να κυνηγήσουν τον δραπέτη. Είδαν όμως, ότι στο σκοτάδι ήταν άδύνατο νάνακαλύψουν τα ίχνη του. Γιατί ο Βλάσκος, που είχε πέσει άπό το τραίνο σως κι' άβλαβής, έπήρε άμέσως τα χωράφια.

Τού κακού έπαθαν της καλύψης των περιχώρων. Κανένας δεν μπόρεσε να δώση την παραμικρή πληροφορία. Οι χωρικοί, κατατρομαγμένοι με την ιδέα ότι ο φοβερός εκείνος ληστής μπορούσε να κρυφτηκε στα μέρη τους, έβρόθησαν όλο-πρόθυμοι τους χωροφύλακες στο κυνήγι. Τίποτα, τίποτα! Ο Βλάσκος είχε γίνη άφαντος!

Άκούων αυτή την διήγησι, ο κ. Μπραϊττων, άνδρωπος πάντα ενεργητικός, έσυλλογίζετο με τί τρόπο θα μπορούσε νάνακαλύψη τα ίχνη του κακούργου. Και πριν άσχοληθί με της δικές του υποθέσεις, πήγε στην Άστυνομία και διηγήθηκε στον άστυνομό όσα ήξερε περί Βλάσκου.

Δεν έδυσκολεύθηκε καθόλου να τον πείση, ότι ο άρχιληστής θα έπρότιμησε τον δρόμο της Άργελής, όχι μόνο γιατί ήταν ο συντομώτερος που θα τον ώδηγούσε στα Ισπανικά σύνορα, αλλά και γιατί θα τούδινε ίσως την εύκαιρία να εκτελέση την εκδίκησί του.

Ο άστυνομός λοιπόν έτηλεγράφησε άμέσως στις άστυνομίες της Άργελής και των περιχώρων να έπιβλέπουν όλους τους δρόμους, άπό τους οποίους ο Βλάσκος μπορούσε να φθάση στα σύνορα, και ο κ. Μπραϊττων, ευχαριστημένος που έκαμε το καλλίτερο, πήγε να φροντίση και για της άλλες του υποθέσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' ΧΑΜΕΝΟΙ!

Γαλήνη άπατηλή.

Η 11 Φεβρουαρίου υπήρξε μιά ημέρα, που για πολλόν καιρό θα την θυμούνται στην κοιλάδα της Άργελής. Το πρωί ξημέρωσε γλυκύτατο, άνοιξιάντικο. Ο ήλιος σπρόκινε λαμπρός σε άσυννέφιαστο ουρανό και στα χαμηλά λειβάδια το χιόνι είχε λύσση σχεδόν όλο.

Άπό το Πάω, ο κ. Μπραϊττων είχε πάρη το πρώτο τραίνο. Έφθασε ναρίς στην Άργελή κι' η πρώτη του δουλειά ήταν να έπισκεφθεί τον στρατηγό Μπόλδ και να του διηγήθί τα χδεσινά. Έπειτα, μη βλέπον τους άδελφούς Γκερέι, ρώτησε:

—Μά που είναι οι άνεψοί σας; Δεν τους είδ' άκόμη.

—Βγήκαν κηόλα, άποκρίθηκε ο στρατηγός. Ο καιρός είναι τόσο ώραιός σήμερα! Κι' έκαμαν καλά να έπωφεληθούν.

Πέρασε όλο το πρωί, αλλά ο Δονάλδ και ο Δούγκαν δεν έγύρισαν. Μόνον ο Δεμπόν πήγε στο ξενοδοχείο και παρουσίασε στον στρατηγό και στον κ. Μπραϊττων με πολύ συλλογισμένο ύφος.

—Πιέρρο! Πιέρρο; του είπε φαιδρά ο στρατηγός· τί μούτρα είναι αυτά; Τα καρβία σου έπесαν έξω;

—Δεν είναι για γέλια, στρατηγέ μου! άποκρίθηκε ο όδηγός. Έξείνος ο στραβοκέφαλος, ο Παύλος, έφυγε σήμερα το πρωί με τα παιδιά. Πήραν πάλι τα βουνά. Ο Ρούσος ο ξυλοκόπος, τους άπάντησε πρό μιας ώρας, που άνέβαιναν τη «Ράχη του Άγριόχοιρου». Τον έπιφορτίσαν μάλιστα να σας είδοποιήση, ότι δεν θα γυρίσουν παρά το βράδυ. Πολύ επικίνδυνο αυτό, με τη θύελλα που έρχεται!...—Θύελλα; έκαμε ο στρατηγός. Μά άπό που έμιαστε έδω δεν είδαμε ωραιότερη ημέρα!

—Μπορεί, στρατηγέ μου· και όμως η θύελλα έφθασε! 'Σ αυτό τον τόπο, το όραιότερο πρωί προαναγγέλλει συχνά το φοβερότερο βράδυ.

Κι' ο άπόμαχος άνεφερε διάφορα κακά

σημάδια, που είχε παρατηρήσει αυτός και που διέφταν βέβαια τους νεαρούς ταξιδιώτες.

—Θα γυρίσω τώρα στο σπίτι μου, είπε, να πώ το σκυλί που μου χαρίσατε και φεύγω άμέσως, για να βρω τα παιδιά.

«Αλλά γύρισε μονάχος...»

Έλπίζω να προφθάσω να τα γυρίσω πίσω, πριν ξεσπάση η θύελλα, που, σας βεβαίω, θα είναι φοβερή!

Κι' ο όδηγός βγήκε, άφίνων τον στρατηγό και τον κ. Μπραϊττων τρομαγμένους. (Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

Χαρι δημοσιογραφικών δεν ύπόχει πλέον παρά όλίγιστον. Έξ άλλου η τιμή του, άποτόμως, άπό μίαν ημέρα εις άλλην, έδιπλασιάσθη. Το χαρι δηλαδή αυτό, εις το όποιον τυπώνεται τώρα η «Διάπλασις»,—το παληόχαρτο που πρίν του πολέμου έκίματο 5 ός 6 δραχμάς την δεκάδα και που είχε άνεβη σιγά-σιγά μέχρι των 45 δραχμών,—προχθές έτιμήθη άπό το 'Υπουργείον πρ. 90 την δεκάδα,—φαντασθήτε!

Δύο άνάγκαι λοιπόν παρουσιάσθησαν έξοφνα: Α.) να οικονομηθί το ύπόχον όλίγιστον χαρι έως να έλθη η άναμενόμενη παραγγελία, ώστε να μη διακοπή ή έκδοσις της «Διαπλάσεως». Και η άνάγκη αυτή μου έπέβαλε να περιορίσω προσωρινώς τις σελίδας του φύλλον εις τέσσαρας. Β.) να διατηρηθί η ίδια τιμή του φύλλον (20 και 25 λεπτά), διότι η άποτομος διπλασίασις της τιμής του χαρτον έκαμεν ώστε και το τετρασέλιδον αυτό να μού στοιχίζι όσον και το όκτασέλιδον. Η διαφορά των τυπωτικών και των εικόνων είναι τόσον άσημαντος, ώστε άν έκατέβαζα την τιμήν, δεν θα ήμπορούσα πλέον να εξακολουθήσω.

Είπα, προσωρινώς. Παρά να το διακόψω όλοσδιόλου, έποίησα να περιορίσω τις σελίδας του φύλλον, όπως, άν έαντιληθί και αυτό το χαρι πρίν φθάση ή άναμενόμενη παραγγελία, θα προτιμήσω νάλλάξω και σχήμα, να κάμω ό,τι είναι δυνατόν, αλλά όχι να παύσω. Βλέπετε δε και άπό σήμερα, ότι ένάνυσσα την ύλην, ώστε αι 4 σελίδες να περιέχουν όσην σχεδόν και αι όκτώ. Έτσι, με ηλιότερα στοιχεία, θα σας δίδω πάντοτε όλίγον άπ' όλα. Και δι' αυτό είμαι βεβαία, ότι όλοι όσοι άγαπήσιν το περιοδικόν μου, θα το έθελσκουν και τώρα επίσης ενδιαφέρον και θα πληρώνουν τα 20 λεπτά δια τις 4 σελίδας του με την ίδιαν προθυμίαν που τα πλήρωναν δια τις 8, η που θα τα πληρώνουν, μετά τον πόλεμον, δια τις 16...

Άλλ' ο περιορισμός του χώρου μου επιβάλλει να διπλασιάσω προσωρινώς—δηλαδή όσον θα εξακολουθί αυτή η τετρασέλιδος έκδοσις,—τις τιμάς των καταχωρήσεων: Α.) Δεν μού είναι δυνατόν πλέον να δημοσιεύω όλους τους άντας των ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ. Διά τοούτο ό στέλλον λύσεις με δεκάλεπτον, θα λαμβάνη απλώς μέτος εις την Κλήρωσιν. Άλλ' άν θέλη να δημοσιεύεται και τ'ονόμα του, πρέπει να στέλλη 25 λεπτά.—Β.) Διά τις τρεις πρώτας αποστάσεις ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ πρέπει εις το έξής να στέλλε 50 λεπτά, δια δε τις έπιπλέον να λογαριάζετε 10 λεπτά την λέξιν.—Γ.) ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ μολύ 10 το πολύ λέξων θα πληρώνουν εις το έξής 2 δραχμάς, που είναι ο ελάχιστος όρος. Πέραν των 10 λέξων, 20 λεπτά η λέξις, με παχία δε στοιχεία λεπτά 25 και με κεφαλαία λεπτά 30. Ο χωριστός σίχος δραχ. 1.

Έννοείτε καλά, ότι τοούτο γίνεται, δια να δημοσιεύονται εις κάθε φύλλον όλιγότεραι Μικραί Άγγελιαί, Προτάσεις Μ. Μυστικών και Λύται, ώστε να μένη όσω το δυνατόν περισσότερος χώρος δια την άλλην ύλην. Και έτσι το φύλλον μας να περιέχη πάλιν ό,τι περιείχε. Τι άλλο ήμπορούσε να γίνη, άφού δεν ύπόχην χαρι; Άς κάμωμεν όλοι την άνάγκην φιλοτιμίας και άς παρηγορηθώμεν. Η «Διάπλασις» είναι μία ιδέα. Και την ιδέαν της «Διαπλάσεως», στοιχίζομαι, άντιπροσώπωνουν τόσον αι 8 σελίδες, όσον και αι 4. Έπιτέλους αυτή η προσωρινή τετρασέλιδος έκδοσις άς θεωρηθί ως έκδοσις «Μη με λησμονεί»...

Περαιτόν να προσθέσω τώρα, ότι δια να εξακολουθήσιν και αυτή, που στοιχίζει όσον και η άλλη, άνάγκη πάσα να εξακολουθήσιν και το Έσπαδάσμα, να εξακολουθήσιν κι' αι Είσοφοι δια την Έπαρκεαν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

NA	NA
ΣΜΕ	ΠΕ
ΞΕ	ΣΜΕ
XA	PA

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῇ μία κοινοτάτη παρομοία ἐκ δύο λέξεων.

Δήλωσις:—Ὁ συνοδευὼν τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτά, θὰ λάβῃ ὅλως μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐάν θέλῃ νὰ δημοσιευσθῇ καὶ τὸνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ στείλῃ λεπτά 25.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Οἱ Πράκτορες παρακαλοῦνται νὰ σπεύσουν νὰ ἐξοφλήσουν τοὺς λογαριασμοὺς τῶν. Ὅσοι, μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ 21ου φύλλου, δὲν θὰ ἔχουν πληρώσῃ τὰ ὀφειλόμενα τοῦλάχιστον ἕως τέλος Μαρτίου, δὲν θὰ λάβουν ἄλλα φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστάς των.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης οἱ Πράκτορες, ἅμα λάβουν τὸ σημερινὸν φύλλον, νὰ ἐξακριβώσουν πόσα ἀντίτυπα θὰ τοὺς χρειάζωνται διὰ τοὺς ἀγοραστάς των καὶ νὰ μοῦ γράφουν, διὰ νὰ μὴ τοὺς στέλλω ἀδίκως παραπληρωσά. Ἀνάγκη νὰ κάμωμεν εἰς τὸ ἐξῆς τὴν μεγαλητέραν οικονομίαν χαρτιοῦ καὶ νὰ μὴ τυπώσωμεν παρὰ μόνον ὅσα φύλλα θὰ ἐξοδεύονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 3ην Ἀπριλίου 1918

ὉΣΟΝ ἐξακολουθεῖ ἡ τετρασέλιδος ἐκδοσίς, κατ' ἀνάγκην ἡ Ἀλληλογραφία θὰ εἶναι περιορισμένη. Θὰ ἔχῃ μόνον τὰ παραίτητα: ἐγκρίσεις, ψευδωνύμων, προτάσεις Μ. Μυστικῶν κτλ. Δὲν θὰ παρῶν παρὰ μόνον εἰς τὰ σπουδαιότερα καὶ μὲ λίγα λόγους. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ μοῦ γράφετε ὅλοι ὅπως καὶ πρῶτα. Ἀν προσωρινῶς δὲν θὰ ἔχω τόπον νὰ παρῶν εἰς ὅλα, δὲν εἶναι λόγος νὰ στερεθῶμεν καὶ τὴν ἀμοιβαίαν εὐχαρίστησιν, σὲς μὲν νὰ μοῦ γράφετε τὰ ῥωαῖά σας γραμματικά, ἐγὼ δὲ νὰ τὰ διαβάζω.

Ἐπίσης, ἡ Σελὶς Συνεργασίας, πρὸς τὸ παρόν, καταργεῖται. Ἀλλ' αὐτὸ ὅς μὴ σὰς ἐμποδίσῃ νὰ μοῦ στέλλετε κάπου-κάπου κανένα κομματάκι. Διότι ἐκείνως, ἅμα μοῦ τυχαῖον τιποτέ σόντομα καὶ πολλὰ ῥωαῖα, εἰμπορεῖ νὰ κάμω τόπον καὶ νὰ τὰ δημοσιεύω. Ἡ Σελὶς θὰ μεταβάλλεται τότε εἰς Σελὶν Συνεργασίας.

Μακεδὼν Προσκοπεῖς, τρία γραμματικά σου ἔλαδον τὴν περασμένην ἐβδομάδα. Περιέργη ἡ Στατιστικὴ ποῦ ἔκαμες, καὶ ἤθελα νὰ τὴν δημοσιεύσω, ἀλλὰ... ἀλλὰ...

Ποῖος εἶνε αὐτὸς ποῦ μοῦ ἔστειλε μὲ "Κουδέντα μὲ τὸν αὐτὸ τοῦ"; Ὁμοῖα εἶνε. Ἀλλὰ γιατί δὲν ὑπέγραψε;

Ποῦ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις, Ναυτοπαῖ. Οἱ ὑπολογισμοὶ ἐκεῖνοι ποῦ σὲ εἶδαν βυθισμένον στὸ φυλλάδιον, θὰ ἦσαν παλὴρ συνδρομητὰ μοῦ καὶ θυμήθηκαν τὰ παιδικὰ τοὺς χρόνους...

Μὲ μεγάλη τοῦ χάρα ὁ Στανὸ παρατηρεῖ, ὅτι οἱ φίλοι μας ἀκούσαν τὴν προτροπὴν τοῦ καὶ ἄρχισαν νὰ γράφω. εὐθυμότερα πράγματα. Τὰ συγχαρητήρια τὸ στήν Ἀεροπόρο.

Μέλλον Νικητὰ, τὸ γράμμα σου, μὲ νὰ ποιηματάκι καὶ μὲ ὅλα, μὲ συνεκίνησε πολὺ.

Ἦσυχασε ὅμως, γιατί βλέπω πολὺ καλὰ καὶ ἐκτιμῶ τὴν δραστηριὰ ἀγάπην σου. Τὴν μαρτυροῦν καὶ τὰ 25 φύλλα ποῦ διαθέτεις.

Ἡ ὁμολογία τῆς Χρυσῆς Ἀκτίνος δὲν ἀποστομῶναι τάχιστα. Καὶ νὰ πάλι ὁ Ἰάτρος ποῦ μοῦ γράφει ἕνα σωρό. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς... διὰ λέξε τὴν ὥρα.

Κι' ἄλλο ὁριζιότατο γράμμα ἔστειλε τὸ Ἑλληνικὸν Στέμμα στὸν καὶ Φαίδωνα. Τοῦ γράφει γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γέλωτος: Νὰ γελᾷ κανεὶς, ἀλλὰ ὅχι νὰ εἶνε καὶ χάλας. Πᾶν μέτρον ἄριστον.

Ῥωαῖς ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἡρώϊς Ἑλληνοπούλα, Ἑγγλεζάκι, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Ρήγας Φεραίος, Γ. Διαλειμάς, Ἀφελὴς Σανδούκη, Ἀνίκητος Ἑλληρ, Ἑλληνικὸς Οὐρανός, Κνανόλεον Λάβαρον, Μέλλον Ἐφρευότης κτλ. Ἐφέτελεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰὸδὸν ψευδωνύμων ἐγκρίνεται ἡ ἀνανεοῦται. ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 2 Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἂν ἰσχύουν εἰς ἀόριστον, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἐλσα, κ. (τις) Δευκὴ Καμέλια, κ. (ἐγὼ) Ροβέρτος Γράν, ἂ. (γ). Ἀγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, κ. (ΔΒ). Κόρη τῶν Φαίδων, κ. (ΜΜ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μανιατοπούλα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν:—ἡ Ψυχὴ τῆς Σαφροῦς (0) μὲ Ἀθῶν, Τρισυγγενήν, Φρέντον, Πεισματάρην, Κουρέλι, Ἀλκην, Πειρακτήριον, Σιροκόφ, Ἰδεώδη Ἑλλάδα, Στανὸ, Γελοιογράφον, Ἡρωϊκὴν Σάμον.—ὁ Ἑθνικὸς Ἐργαζόμενος (0) μὲ Ἐπίδα τοῦ Γένους, Ἀθῶν, Γενναῖον Προσκοπεῖ.—ἡ Μισθῆ (0) μὲ Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Ἀεροπόρον, Φρέντον.—ὁ Ἑλληνικὸς Οὐρανός (0) μὲ Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Φλογέραν τοῦ Βοσκοῦ, Ψυχὴν τῆς Σαφροῦς.—ὁ Νέος Ἑλληρ (0) μὲ Ρόδον τῆς Ἀνοξέως. Τελευταῖον Παλαιολόγον, Βαβαρομάχον Ἑλλάδα, Θιακοπούλαν, Ζωέταν, Καβρίαν, Τζιάνον, Ζιζάνιον, Ἐσπρινὴν Μυροῖν.—ἡ Πεταχτὴ Μελαχροινούλα (0) μὲ Ζιζάνιον Γυναικίον, Χρυσόπτερον Νικηρ, Ἀσπρὴν, Ἀνταλούζαν, Πεισματάρην.—ἡ Ἀγνὴ Καμέλια (0) μὲ Πατριὸν Διπλωμάτην, Προσφιλὴ Ἀνάνησιν, Χαμόγελο τοῦ Πόνου, Νικηφόρον Σέφος.—ὁ Ζεὺς (0) μὲ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Πλοιοαγὸν Νέμον, Τρελλὴν Νεότητα, Τρελλοσασκενιάδα, Ἐρημίτιδα, Τρισυγγενήν, Πειρακτήριον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους, τῆς: Ρόδον τῆς Ἀνάλσεως (α' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ αὐτὸ εἶνε κάτι τί φασαῖον στὸ φασαῖον...) Σπερμῶμενον Λόρδον (δὲν ξέρω ἂν ἔξεδθη) Ἀσπρὴν (ναί, ἀλλὰ ποῦ τόπος;) Μεγάλην Ἰδέαν (περίμενε ἀκόμη ἀπὸ τώρα, μπορεῖ νὰ υπερβῇ) Τρελλὴν Νεότητα (λεῖπον 5,8, 13-18, Τὸ Π. Πνεῦμα, ἂν ἐγκριθῇ, δωρεάν) μόνον διὰ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ νέου ψευδωνύμου δρ. 2.) Ὑμνον τῆς Ἑλλάδος (δεκτὴς) Ἑλληνικὴν Ἰδέαν (ἂν γίνῃ, θὰ ἴδῃ τὴν προεξήρυσιν) Δευκὴν Πειρακτήριον (ὁδὸδερα σὺ λυπητήριον) Ἀκτὴν (γράφει μοῦ λοιπὸν ἡ χαριεῖσμάτα στὸν ἀδελφὸν σου) Κόρη τῶν Φαίδων (ὁρᾷτο!) Θριαμβεῖταιν Κοροισανόν (συνεμορφώθη) Μουσικολογία (ἔχει καλῶς, εὐχαριστῶ πολὺ) Θέριον Ἀπόλλωνα (συνεπλήρωμα ἔλαδον, εὐχαριστῶ) Χρυσόμαλλον Ἄερα, Νέον Βολιταῖον, Φαίδονα κτλ.

Ἀρριμονό Κόμα, Ψωφιδέα (ἔλαδον, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

Γυνειωτάκι, Ναπολέοντα Α', Ἀθάνατον Ἑλλάδα (ἔλαδον, εὐχαριστῶ.)

Πεταχτὴ Μελαχροινούλαν, Προάσινον Κάμπον, Λέοντα τῆς Χαίρωνείας, Γεώργ. Ζαν., Τρικωιωτάκι, Κόρη τῶν Ρόδων, Βαβαρινά, Πτωχὸν Φιλομαθῆ, Χρυσὴν Ἀκτὴν (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδον μετὰ τὴν 2αν Ἀπριλίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ πρῶτον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 173ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Μαρτίου-Μαΐου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21ης Ἰουνίου.

185. Μεταγραμματισμός

Εἶμ' ἕνα μικρὸ νησί.

Ἀντὶ ἦτο, κάπα βάζεις

Καὶ ὑποστὰς σου ἕνα πουλί

Ἀσπρὸ βλέπεις καὶ θαυμάζει.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσ. Χ. Κοκκίνου

187. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ πρῶται συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον ἀρχαῖον Βασιλεῖον:

1, Ρῆμα, σημεῖον πρᾶξιν κακῆν· 2, Ὀμηρικὸς βασιλεὺς· 3, Ἐπιστήμιος φίλος ὁμηρικῶς ἥρωος· 4, Ἀυτοκράτωρ τῆς Ρώμης.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Δ. Φωτοπούλου

187. Γρίφος

1821

N ἀρ' 1912

E 1918

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγνώστου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΙΗ—142

Κνανόλεον Λάβαρον, μολοντί ἡ ἀγγελία Σας παρῆκε εἰς ἐμὲ τὸ ἀδιαφιλονίκητον δικαίωμα, ὡς προκληθεῖσαν καὶ καταφύγιον ἀδικηθείσαν, κατόπιν τῶν ἀπροσδοκήτων ἐξενεχθεισῶν ἐναντίον μου μομφῶν, ὅτι ἐξεφράσθην περιφρονητικῶς καὶ κομπορημονίας, ἐν γὰρ μετὰ τὴν ἐν τῷ Δημοφίλῳ μου ὑποψηφισθέντά Σας κλπ., τοῦ νὰ Σας παραπέμψω εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφον τῆς γνωστῆς ἀγγελίας μου, ἐν τούτοις, ὅπως ἀντιθέτως, θεωροῦσα ἀστείτους τοὺς μεταξὺ συνδρομητῶν μεμφιμοῖς διαπληκτισμούς καὶ ὡς μὴ καὶ ἐν τῇ λατρίᾳ χώραν, Σας παρακαλῶ νὰ πιστεύετε εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς Σας πολλῆς ἐκτιμῆσεώς μου καὶ τοῦ προσιδιάζοντός σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ, ὃν τὸ ψευδωνύμον Σας ἐμπνέει καὶ ἐπιβάλλει.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΗ—143

Καὶ γὰρ Σας διὰ λέξεως, **Διαβολάκι τῆς Γετονιάς**. Ἀναγνώσατε τὴν ἀμείνων ἀνωτέρω ἀγγελίαν μου καὶ ἀφῆσατε τὰς παροινισαί καὶ αὐστηρεῖς παροινισαί!—Ὁ Ἑλληνικὸς Δεσμός εἶνε ὁ ἐρωτότερος καὶ σεβαστότερος ὅλων! Τὸν εὐλαβοῦμαι καὶ ὑποκλίνομαι.—Πιστεύω λοιπὸν νὰ εἶσθε εὐχαριστήσιμοι.—Ἐν τέλει δ' ὅσον διὰ τὸν πόλεμον Σας, λυποῦμαι πολὺ, διότι δὲν ἔχω χρόνον περισσόν.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΗ—144

Μεγάλη Ἑλλάς! Ὁνομα; Ὁχι! Μ. Μ. πτελίω. Ἡρώϊς Ἑλληνοπούλα, Βαβαρινός, προσεκτικότερα συστὰ εἰς χορὸν Δημοφίλου θ' ἀνεκάλυπτον très facilement!! Ἀθάνατον Ἑλλάδα.

ΙΗ—145

Κνανόλεον Λάβαρον καὶ **Διαβολάκι τῆς Γετονιάς**, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ συγχαίρωμαι μὲ τὴν Ἰδεώδη Ἑλλάδα, οὐκ ἦτον ὅμως χρειάζεται κάποιος σεβασμός καὶ ἐπιστομὴ πρὸς τὰς Συνδρομητρίδας.—Μὴν ὑποβληθῆτε εἰς τὸν κόπον νὰ μοῦ ἀπαντήσετε!!

Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου